

Frodi Scéal

Szólíts Alexnek!

Prológus

A szomszéd ledózerolt területen folyó filmforgatás most már csak néha megy az agyamra. Mivel baromi hangosak és porosak, az első pár napban elég nehezen viseltem a jelenlétüket, de a szükséges rosszat is meg lehet szokni. Igaz, hogy a rendező őrült óbégatása és a munkagépek nyikorgása egészen ellehetetleníti a pihenést. Előbbi legalább szórakoztató: ne menj oda te szerencsétlen; feljebb azokkal a motorokkal azokon a homokdűnéken; egy idióta vagy, Morgan, elmehetsz a 'csába'; tedd már széjjelebb a lábad anyukám, hát kell ide valami izgalmas is! Ilyen és ehhez hasonló irodalmiak nem nevezhető nyelvezetten kommunikálnak egymással a kedves filmes kollégák. Érdekes módon, nem az itteni ronda nyelven, hanem a mindenki számára érthető nemzetközit használva.

A film is baromi izgalmasnak ígérkezik: egy modern western. Évéggett idehordtak a lebombázott betonhalomra több száz konténernyi – na jó, lehet túlzok – homokot. Szereztek zsé kategóriás, színésznek csak jóindulattal nevezhető fiatalokat, akiknek halvány gőzük sincs az igazi Ennio Morricone westernről, de legalább izmosak, szőrtelenek és nem kérdeznek sokat. Lovak helyett hiperszínes bővli motorokon nyomják, és még a díszletként szolgáló műcsöcs-királynők sem hasonlítanak a régi jó kócos-lövöldözős, rosszlányos-

szexi káóögörökre Clint Eastwood mellől. Kalapjuk sincs. Fájdalom.

És persze a homok az egyik kedvencem. Mivel egy felettébb undok és borzadály ország undokabb és borzalmasabb fővárosában – nevezzük Efnek, mert amúgy sem tudom kimondani a nevét, nemhogy leírni – jelenleg egy csepp eső sem esett hetek óta, és nem is fog egy darabig, ha lehet hinni az időjárás-jelentésnek, a homok mindenhol ott van. Bejön a csukott ablakon, a csukott szádon, szemeden, és már meg sem lepődsz, mikor azon agyalsz, hogy a homokba élve eltemetett szerzetesek is biztos ezt érezték. Hozzájuk hasonlóan majd te is csodálatosan konzerválódni fogsz a mesterséges sivatagban. Megtaláltad az örök fiatalság kulcsát. Egyszer visszajövök és majd jól meggazdagszom ebből.

A másik kedvenceim a hatalmas, rozsdás, szakadt daruk és markolók, amikor valamit mókolnak a homokban. A nyikorgásuktól összecsiszkodul az összes fogam, még a szorosan egymás mellett sorakozók is. Szőr nő ki a derekamon és ágaskodik, majd mindez végigszalad párszor a gerincemen, létrehozva azt a fajta csiklandós-hidegrázós érzést, ami a bőröd alatt van és nem tudsz ellene semmit sem tenni.

Mivel a cellám ablaka közvetlenül a központi udvarra néz a fal mellett a sarokban, így nem nehéz rálátni hallani minderre. Ez az udvar egyébként nem egy nagy vasziszdasz, viszont az épület annál inkább. Régen könyvtár volt, gótikus kiszerelesben. Hosszú, magas, boltíves ablakok, nehéz tölgyajtók, fényesre slappogott hajópadló. Az U alakú épület két szárát egy kőfal köti össze, ezzel kialakítván a zárt belső udvart. Az udvar körül az emeleti helyiségek alatt árkádosan fut körbe egy félig nyitott folyosó, középen egy rozsdás keretbe

illesztett üvegkalitka szerénylik, úgy, mint az őrszoba. Ezt utólag sikerült beleszülni az amúgy kellemes milióbe: a füves-poros-földes udvar legeslegközepét feltúrták két méterszer két méteres négyzetben, kiöntötték fél méter mély betonnal, majd pedig erre legózták rá a kis üvegbokszot. Csavarral tették nyomatékosná, hogy annak a kalitkának márpedig ott a helye.

Mindezen barbárságok a továbbiakkal együtt lettek kivitelezve: amikor rács került a boltíves ablakokra, a tölgyfaajtókat lecserélték vasra, és otromba szürke szőnyeget hajigáltak a szépséges hajópadlóra. Ezekkel együtt alakult börtönné a könyvtár.

Na nem, mintha veszélyes bűnözőket spájzólnának itt. Pitiáner rablók, béna csalók, szélhámusok várják itt az előzetes letartóztatás végét. Legtöbbjüket névről ismerik az örök, volt, akinek isten-hozott-újra-köztünkpartit szerveztek. Sokáig nem is maradnak itt a lakók, a legveszélyesebbeket átszállítják két utcával arrébb, ahol igazi börtönkörülmények vannak, a többit általában óvadék vagy mentális kondíció miatt szabadon engedik.

Itt van például a cellatársam. Pratt. Hiperbéna a pasas. És folyton pofázik. Sír az időjárás miatt, a kaja miatt – szerinte nincs elég hús, hogy nem tud aludni, hogy tróger a filmrendező a szomszédban és hogy mikor mondhatja ő is egy bukszának, hogy tegye széjjelebb a lábát. Örület, mennyi problémája van. És ezekhez hozzájön, hogy na miért is került ő ide. A kórházból hozták át, mikor kiderült, hogy nem fog elhalálozni krónikus hülyeségben. Egy betörés *ment félre*, vagyis: bement a csukott ablakon egy házba, amikor is meglátta, hogy a család bizony otthon van és kollektíven épp valamelyik szappanopera tízezer-huszonhetedik részét

nézik. Itt pedig összeesett, mert összevagdosta magát az ablakkal úgy, hogy a ház ura maga is megsajnálta és inkább mentőt hívott, mielőtt a szerencsétlen elvérzik a nappalijában. Mivel a család a betörés miatt nem akarja becsuktatni a szánnivaló bűnözőt, hanem csak az üveg javítását akarják vele kifizettetni, a rendőrök jónak látták előzetesen tartani, míg a családhoz megérkezik a pénz és az üveges. A pénzbírságot is csak azért, mert amúgy nyitva volt az ablak melletti hátsó ajtó.

Tehát ő Pratt. Egyébként az a fajta kinézetű pasi, aki miatt a decens, okos, jóra való hölgyek is összepisilik magukat. Magas, izmos, kellően bunkó, és kellően nyavalygós. Sötét haja hullámokba rendeződik, néha belelóg sötétkék szemébe. Görög orr, lusta szemhéjak, hosszú ujjak, feszes, telt, cakkos ajkak. A csajok harapnák. Az ilyentől a férfitársak ódzkodnak. Az ilyennel nem sok a közös téma, pár perc után kimerül a hánycsajt-húztam-meg kör, hogy ő aztán bizony alfahím, de sokan nem értik meg, irigyek, satöbbi – a nyavalygás végeláthatatlan. Egyik sem egész estés topik. Neki lehet, hogy az, de a rendes férfiembernek nem.

– Öcsém, ezek a daruk – fanyalog Pratt unottan – Kiráz a hideg a hangjuktól.

Állandóan öcsémnek szólít. Eljön a perc amikor közlöm vele, hogy nem vagyok az öccse, de még semmilyen rokona sem, remélhetőleg. De egyelőre csak sóhajtok. Naponta háromszor mondja, hogy öcsémezekadaruk. Vállat vonok, hunyorogva bámulok ki az ablakon. Odakint ezer fok, szél, homok. A daru tetején egy félmeztelen pasek irányítgat botkormányval. Azt, hogy mit, már nem látom a faltól, de igazából nem is érdekel.